

Η ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΖΕΙ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

του Θεόφιλου Βανδώρου

Παραμονή 21 Ιούνη 2020, Παγκόσμια Ημέρα της Μουσικής, ο Νίκος Σπυρόπουλος, αδερφός του Βασίλη και ιδρυτικό μέλος του ROCK GROUP ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ, “έφυγε” χτυπημένος από μία καλπάζουσα μορφή νεοπλασίας. Ήταν μία άλλη αντίστοιχη παραμονή της μέρας της μουσικής που ετοιμαζόμασταν στο Παρίσι να πάμε νωρίς να στήσουμε τα μηχανήματα για μία συναυλία στο δρόμο. Έξω από ένα καφέ που παρείχε το ηλεκτρικό ρεύμα μαζί με τα ποτά. Με το Νίκο εκείνη τη μέρα ροκάρουμε, γελάσαμε, μαλώσαμε, ερωτευτήκαμε, αυτοοργανωθήκαμε και βέβαια πάντα το αποκορύφωμα ήταν η μουσική. Από το σπίτι στη (τότε Λήμνου 1) τώρα Λέλας Καραγιάννη στη δεκαετία του '70, βρεθήκαμε να ζούμε μαζί, κοινοβιακά, με έναν τρόπο που συνδύαζε την κουλτούρα και μάλιστα στην πιό Μάχιμη μορφή της, με την πολιτική-κοινωνική δράση.

Η Σπυριδούλα ήταν γκρούπ, κοινόβιο, πολιτική ομάδα, αντιεξουσιαστική έμπνευση, πειραματική εφαρμογή οριζόντιων, αυτο-οργανωμένων πρωτοβουλιών, όπως η περιοδεία τον Νοέμβρη του 1982. Μέσα σε μία Ελλάδα μετά τη Χούντα και την “μαρτυρική” τεχνοτροπία της Αριστεράς, οι ροκ ρυθμοί και οι διφωνίες από τις κιθάρες του Βασίλη και του Νίκου γέμισαν τις καρδιές και τα μυαλά μας με μία ατέλειωτη γοητεία για την ελληνική εκδοχή του ροκ. Θιασώτες του ελληνικού στίχου τόσο ο Νίκος αλλά κυρίως ο Βασίλης έψαχναν διαρκώς για στιχουργούς, τραγουδιστές και μουσικές συνεργασίες ώστε να διευρύνεται η μουσική εμπειρία. Τα κατάφεραν και με την είσοδο στο γκρουπ της Μελίνας στο μπάσο, ήρθε η ώρα του δεύτερου δίσκου με στίχους-φωνή του Παύλου Βακατάση “Νάυλον Ντέφια και Ψόφια Κέφια”.

Είχε προηγηθεί ο πρώτος δίσκος με τον Παύλο Σιδηρόπουλο “0

Μπάμπης ο Φλου” αλλά με τον δεύτερο φάνηκε ξεκάθαρα επαναστατική τεχνοτροπία και η συγκρουσιακή αισθητική μίας νέας γενιάς που εκφράστηκε εκείνη τη στιγμή με τα τραγούδια της Σπυριδούλας.

Ήταν μία σύγκρουση αισθητικής και κουλτούρας ενάντια στη μιζέρια της μαρτυρικής αριστερίζουσας τεχνοτροπίας με τους στίχους για εξορίες, ξενητειές, οικοδομή, μεροδούλι-μεροφάϊ. Είχει έρθει η ώρα να τρανταχτεί η χώρα από μία νέα γενιά που ασκούσε κριτική στη μιζέρια και την ηττοπάθεια αποτέλεσμα του Εμφυλίου Πολέμου. Ταυτόχρονα όμως τσάκιζε αμείλικτα τις καπιταλιστικές ψευδαισθήσεις και τον καταναλωτισμό.

Έχοντας ζήσει μία ζωή μαζί με κάποιους ανθρώπους όταν έρθει η ώρα του στοχασμού και της αναδρομής, δεν ξέρεις από που να αρχίσεις. Αφήνω τις μνήμες και τα πλήκτρα να γράψουν τη δικιά τους ιστορία. Ένας από τους καλύτερους ελληνες ροκάδες κιθαρίστες ο Νίκος αφιέρωσε τη ζωή του στη μουσική. Για αυτό το λόγο ήρθε και στο Παρίσι να σπουδάσει Τζαζ, σε μία σχολή που ήδη πήγαινε η Μελίνα.

Και η Μελίνα “έφυγε” πρώτη στη διάρκεια μίας πρόβας στο Μέγαρο Μουσικής, αργά τη νύχτα, πριν κάποια χρόνια. Ακόμα θυμάμαι το Νίκο και το Βασίλη μόλις έφυγε ο “πολύς ο κόσμος” να κάθονται εκεί στη μαρμάρινη πλάκα δίπλα της... και να βγάζουν τις κιθάρες ... Ήταν μία εκστατική στιγμή που δεν περιγράφεται με λέξεις ... μόνο με νότες και εκείνο το μαγικό διάμεσο της μουσικής γίνεται δυνατό να αντιληφθεί κανείς και τα συναισθήματα κι εκείνες τις λέξεις τις ανείπωτες...

Ξέρω ρε Νίκο πως θα αγρίευες αλλά ... τώρα εδώ νοιώθω ανάγκη να αγκαλιάσω το Βασίλη και να κάτσουμε να μη μιλάμε αλλά να συντονίσουμε ... να συντονιστούμε ... καλό ταξίδι ... αδερφέ ...

Η Σπυριδούλα φτιάχτηκε απο τα δύο αδέρφια Βασίλη και Νίκο Σπυρόπουλο ... η ομάδα μας , το grupo de afinidad, είναι κομμάτι όλων όσων συμμετείχαν ... η σύγχρονη μουσική έκφραση χρωστάει πολλά στο Νίκο και το Βασίλη, τη Μελίνα και τα άλλα τα παιδιά,

όσο και το ροκ στη Σπυριδούλα ...

Η ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑ ΘΑ ΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ
ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ ...

Η κηδεία θα πραγματοποιηθεί στις 22/6 στις 2μ.μ. στο Πρώτο
νεκροταφείο Αθηνών